

Schitul Românesc Prodromu

Schitul Românesc Prodromu (greacă: Η ρουμανική Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου) este un schit cenobitic (de obște) românesc aparținând Mănăstirii Marea Lavră, situat în extremitatea estică (numită Vigla) a Statului Monastic Ortodox Sfântul Munte Athos, între Marea Egee în est și vârful Athosului care se ridică la 2033 m în vest, în apropierea peșterii Sfântului Athanasie Athonitul. Numele său, Prodromos, este cuvântul grecesc pentru „Înaintemergătorul”, un cognomen al Sfântului Ioan Botezătorul.

Din punct de vedere eclesiastic, prin mănăstirea sa tutelară și ca toată peninsula Athos, se află sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol.

Cele mai vechi înregistrări ale românilor din acest loc sunt din jurul anului 1750, când câțiva călugări, sub îndrumarea unui ieromonah Macarie, locuiau acolo în izolare lângă chilia Sf. Ioan Botezătorul (care a dat numele schitului). În jurul anului 1800, erau trei pustnici români, duhovnicul Iustin Vlahul și doi ucenici, Patapie și Grigore. Se spune că odată Iustin a alungat un roi de lăcuste din Marea Lavră

stropindu-le cu aghiazmă.

Pe măsură ce numărul călugărilor români a crescut în jurul lui, Iustin s-a gândit să-și lărgască chilia, transformându-o într-un schit și a făcut o cerere Mariei Lavre, care a fost de acord și a dat binecuvântarea. Iustin a murit, însă, în 1816. Succesorii săi au cerut Mariei Lavrei o hotărâre pentru a întemeia schitul. În 1820, au primit un document de 13 articole, care afirmă că o chilie va fi recunoscută „neamului devotat al moldovenilor pentru crearea unui schit cenobitic”. Condițiile de funcționare erau că aparține Mariei Lavre, că va fi un schit cenobitic, va avea un „dikaïos” (= egumen), va avea propriul sigiliu și va asculta de îndatoririle sale față de Marea Lavră (ca și alte schituri Athonite).

Clădirea bisericii schitului a început în 1857 și s-a încheiat în 1866 când, la 21 mai, în ziua sărbătorii Sfinților Constantin și Elena, a fost sfințită. Sfințirea a fost făcută de egumenul Isaia Vicol de la Mănăstirea Golia din Iași. Biserica a fost închinată Botezul Domnului.

Denumit inițial Schitul Moldovenesc Prodromu, după ce Țara Românească și Moldova s-au unit la 24 ianuarie 1859 dând naștere unui nou stat, România, și-a schimbat numele în Schitul românesc Prodromu. În 1889, Marea Lavră a semnat o nouă hotărâre către Schitul Prodromu, întărită de pecetea patriarhului ecumenic Dionisie al V-lea din Constantinopol. Avea 16 articole și, se menționa, printre altele, că schitul are supranumele „românesc”.

- ro.asceticexperience.com